Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА

SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XC | Ч. 143. | ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 30-го ЛИПНЯ 1983 | ЦЕНТІВ 25 CENTS | JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, JULY 30, 1983 | No. 143. | VOL. XC.

ОБГОВОРЮВАЛИ СПРАВУ КОНСУЛЯТУ В КИЄВІ

У конгресмена П. Костмаєра (зліва): Орися Гевка, Уляна Мазуркевич, Христина Сеник і Віра Андрейчик.

Філядельфія, Па. (С.Х.). — Члени Комітету Оборони Національних і Людських Прав України вже від двох років пробують уживати різних заходів у справі відкриття американського консуляту в Києві. В останньому часі знову відбувся в цій справі ряд зустрічей і розмов у Вашінгтоні.

У вівторок, 12-го липня ц.р., члени Комітету відбули успішну зустріч з Гері Меттюс, асистентом секретаря Комісії для людських прав і людяности, а опісля із Марком Памером, асистентом секретаря для европейських справ. Обидва урядовці віддали цій справі багато часу та уваги і приобіцяли тісно співпрацювати з членками Комітету.

Представниці Комітету відвідали при цій нагоді також тих законодавців, які приобіцяли написати листи до президента Роналда Регена з проханням відкрити американський консулят в Києві.

Приобіцяли написати: конгресмен Дон Риттер з Пенсильванії, який тепер очолює ад гок Комітет для Балтицьких країн і України, конгресмен Бенджемін Ґілман з Ню Йорку і новообраний конгресмен з Пенсильванії Пітер Костмаєр. Багато часу присвятив цій справі також конгресмен Данте Фассел з Фльориди, який відбув з членами Комітету одногодинну розмову.

Представниці Комітету відвідали також Линаса Коґеліса, спеціяльного дорадника президента Р. Регена для етнічних справ, і в розмові згадали справу консуляту в Києві, як одну із важливих.

Комітет Оборони Національних і Людських Прав України звертається із закликом до всіх українців, щоб вони сконтактувалися зі своїми законодавцями і просили їх підписувати в цій справі листи до президента Р. Регена, які виготовили конгресмени Дон Риттер і Бенджамін Ґілман. Ближчі інформації подасть Комітет на адресі: Ukrainian Human Rights Committee, P.O. Box 7107, Philadelphia, Pa. 19117.

Молоді таланти виступлять на Союзівці

Оркестра „Іскра"

Союзівка. — На цій оселі Українського Народного Союзу в Кетскильських горах і в кінці тижня — 29-го — 31-го липня — чекатиме гостей і відвідувачів різноманітна програма.

У п'ятницю, 29-го липня, забава, під час якої гратиме оркестра Аліка Дорка; у суботу, 30-го липня, в 8:30 год. вечора, відбудеться концерт, участь у якому візьмуть співак Олесь Кузишин, піяністка Уляна Пінковська й ансамблі Союзівки. Після концерту знову забава, на якій гратиме оркестра „Іскра". Також у суботу та неділю, 31-го липня, мистецька виставка Анатолія Коломийця. Конферансьє під час мистецької програми — Анна Дилик.

Відкрито 10-ий пластовий спортово-вишкільний табір

Іст Четем, Н. Й. — В суботу, 22-го липня ц.р. тут, на пластовій оселі „Вовча Тропа", відкрито 10-ий з черги і тому ювілейний спортово-вишкільний табір, що його переводить Загін „Червона Калина".

Під час святочного відкриття згадано ст. пл. Лесю Слободян, яка загинула трагічно на початку цього року і яка була зголошена на цьогорічний табір та мала виконувати обов'язки обозної. Присутнім членам родини Лесі передано таборову відзнаку.

В таборі бере участь 90 юнаків і юначок, більшість

(Закінчення на ст. 4)

Зловили продавців зрбої

Ню Йорк, Н.Й. — Тут притримано під кінець липня вісьмох людей і обвинувачено у намірі продажу на 2 більйони долярів нелеґально софістикованої зброї до Ірану і машинових крісів з приглушувачами для Ірляндської республіканської армії (ІРА) на суму 15 мільйонів долярів. Для Ірану ці змовники мали купити 100 бойових танків, 25 військових гелікоптерів, які вживаються для атаки, і навіть 60 атомових стрілен, як і меншу зброю. Серед цих закупів є і набір інструментів для вчинення замаху, що його описано так: тверда течка, в середині якої вроблений машиновий кріс, що може беззвучно стріляти з цієї „течки", без потреби атентатчикові її відкрити: на боці течки є дірка, через яку стріляється, тримаючи течку в руках.

Трьох притриманих продавців зброї і п'ятьох машиністів, які виробляли найвищої якости машинові скорострілі, відпущено на поруки за кавцією від 1,250,000 долярів до 7,500 долярів, поки їх покличуть на суд. Якщо суд визнає їх винуватими, вони дістануть максимум по п'ять років в'язниці і по 10,000 долярів кари за конспірацію. Ті, що будуть засуджені за нелеґальне перетримування зброї, можуть дістати кару в два рази довшу — 10 років ув'язнення. Серед оскаржених три головні підсудні: Аббот Ван Бейкер, Алан Дж. Гарві та Роберт В. Крейсік. З професії вони незалежні продавці зброї і посередники поміж продуцентом зброї і покупцем. Їх удалося приловити завдяки підставленим федеральним аґентам, які удавали зацікавлених купівлею згаданої зброї іранців і ірляндців. Це найбільша змова на продаж зброї, в найновіших часах, яку вдалося викрити після восьми місяців розвідчої і слідчої діяльности федеральним і міським властям.

Фракції ПВО далі воюють

Бейрут, Ливан. — Зі столиці Ливану повідомляють, що за останні кілька днів багато разів порушувалося припинення вогню між частинами Фата, вірними Арафатові і бунтівниками. Бунтівники кілька разів намагалися захопити останні позиції вірних Арафатові партизанських частин ПВО в східньоливанській долині Бекаа.

Вірні Арафатові частини в місті Дждейта, 19 миль на схід від Бейруту, заявляють, що вони відбили кілька атак бунтівників, вбивши п'ятьох і поранивши кількох інших. Шістнадцять бунтівників були захоплені в полон. Після запеклих боїв обидві сторони окопалися і укріпили свої позиції — вірні Арафатові війська в місті, бунтівники навколо міста.

Подібні бої з таким же результатом проходили навколо села Кфар Забад недалеко сирійського кордону. Сирійська армія встановила контрольний пункт між ворогуючими палестинцями в цьому районі.

Тим часом ізраїльські війська мусіли вживати сльозоточивий газ і зброю, щоб розігнати демонстрантів, які протестували проти варварського нападу на арабський університет у Геброні. Під час цих безпорядків були ранені, деякі від пострілів ізраїльської поліції.

Західні журналісти повідомляють, що шосейна дорога між Бейрутом і Дамаском опустіла в той час, як обидві ворогуючі палестинські фракції готуються до серйозніших боїв.

Ливанська поліція і репортери повідомили, що за останні 4 дні в боях між вірними Арафатові партизанми і бунтівниками в околиці Кфар Забад загинули 26 осіб і 48 осіб були ранені.

Президент Ливану Амін Ґемаєль після повернення з Вашінґтону інформував свій кабінет про переговори з високими американськими офіційними особами і заявив, що ЗСА „суворо притримуються своїх зобов'язань" відносно виведення всіх чужинецьких військ з Ливану.

„Ці зобов'язання будуть перетворені у практичні кроки і здійснені в наступні кілька днів", — заявив президент Ливану.

ТРИ ПРОВІДНИКИ „СОЛІДАРНОСТИ" ЗДАЛИСЯ

Варшава, Польща. — Польське телебачення показувало в середу, 27-го липня, трьох підпільних лідерів забороненої профспілки „Солідарність", які, скориставши з проголошеної минулого тижня амнестії, вийшли з підпілля і здалися польсьим властям.

Після виходу з підпілля всі троє зустрічалися з міністром справедливости Сильвестром Завадзкім, підписали заяви, в яких визнають свої „злочини" і зобов'язуються більше не повторювати їх.

Один із покаянників, Анджей Мазур з Лодзі, прочитав заяву, в якій він сказав, що міжрайонна комісія захисту лідерів „Солідарности", група, до якої вони належали, саморозпустилася. Але покищо від часу проголошення амнестії в четвер минулого тижня жадний визначний член групи Тимчасової координаційної комісії, в яку входять головні керівники „Солідарности" не здався.

Згідно з умовами проголошеної амнестії покаянників не будуть переслідувати, якщо вони підпишуть заяву, в якій признаються до попередніх „злочинів" і зобов'яжуться не займатися протиурядовою діяльністю.

Дві інші особи, які вийшли з підпілля і каялися — це Єжи Новак з Познаня, який був головою контрольної комісії, і Ришард Богач зі Щеціна, член президії крайової профспілкової комісії.

Телебачення також повідомило, що 67 осіб, засуджені за політичні „злочини" або порушення правил військового стану були також звільнені. Це третина тих, які мають право на звільнення. Інші 207 осіб були звільнені з-під слідства, або 40 відсотків маючих право на це. В додатку були звільнені 235 осіб, засуджені за так звані ненамірені злочини.

Телебачення також повідомило, що Католицька Церква є проти запропонованих плянів внесення поправок у карний кодекс з метою посилення законодавства проти профспілкової діяльности і взагалі проти прав людини.

ЧЕСЬКІ ПСИХІЯТРИ СТУПИЛИ СЛІДОМ ЗА СОВЄТСЬКИМИ

Відень, Австрія. — Члени Світової психіятричної асоціяції на початку червня цього року були повідомлені про намір Чеського психіятричного товариства вийти з лав асоціяції, як наслідок виходу з цієї світової організації совєтських психіятрів, що сталося, як відомо, 31-го січня цього року, пише офіціоз „Psychiatric News" з 1-го липня ц.р.

І совєтське і чехо-словацьке товариство обинувачують Світову психіятричну асоціяцію в ворожості до „соціялістичних країн", мовляв, ця організація перетворилася на форум „західнього наклепництва" проти СССР і його сателітів. Вони навіть закидають Американській Психіятричній Асоціяції, що вона у пов'язанні з Державним департаментом ЗСА зробила все можливе, щоб „знеславити" совєтську психіятрію і совєтських психіятрів на „ненауковому ґрунті".

Західні психіятри натомість добре розуміють, чому чехи і росіяни „гніваються" на Захід. Адже вже в 1977 році, — пише газета, при світовій асоціяції було встановлено комітет для наглядання над практиками надужиття психіятрії, вживання цієї медичної галузі в каральних цілях для переслідування інакодумців у СССР. Цей комітет подав запити совєтській психіятричній організації, що стосувалися 20-ти таких випадків, але совєтське професійне товариство психіятрів зігнорувало питання, і лише в січні цього року, перед своїм демонстративним виходом із світової організації психіятрів, відповіло на два з 20-ти випадків, давши інформації про цих двох людей, яких піддавано совєтському психіятричному „лікуванню".

Під цю пору світова асоціяція має відомості, що шість інших психіятричних товариств з країн сателітів мають начебто взяти участь в наступному з'їзді асоціяції у Відні, хоч є відомості, що поляки-психіятри не дістануть візи від свого уряду.

Тим часом серед психіятрів у Америці поширена думка, що чехи не зробили цей свій крок добровільно, бо їх ніхто ні за що не чіпав, але що совєти наказали чехам піти їхнім слідом. Як би там не було, Світова психіятрична асоціяція не може мовчати на зловживання психіятрією, бо ця організація має кодекс етики, що не є порожньою фразою, — кажуть керівники асоціяції.

СССР КУПУВАТИМЕ ПО 9 МІЛ. ТОНН ЗБІЖЖЯ

Вашінгтон. — Адміністрація президента Роналда Регена повідомила в четвер, 28-го липня, про угоду з Москвою відносно зобов'язання Совєтського Союзу купувати щонайменше дев'ять мільйонів тонн американського збіжжя кожного з наступних п'ять років. Це на 50 відсотків більше, ніж у минулому.

„Це радісна година для американського сільського господарства і для громадян цієї країни", сказав секретар сільського господарства Джан Блок, повідомляючи про угоду. Він додав, що це „символ нормалізації торгівлі сільсько-господарськими продуктами" з Совєтським Союзом, до чого стреміла Адміністрація президента Регена.

Як тільки поширилися чутки на сільсько-господарському ринку про можливість підписання угоди, відразу підвищилися ціни в Чикаго на відповідні сільсько-господарські товари.

Покищо не відомо, чи Адміністрація президента Регена пов'язала підписання угоди з політичним питанням, коли совєтська й американська делегації підписували угоду в четвер у Відні. Ще перед тим було відомо, що підписання угоди про продаж збіжжя Вашінгтон старався узалежнити від послаблення совєтського тиску на Польщу.

В 1982 році президент Роналд Реген припинив переговори про довготермінову угоду продажу збіжжя Совєтському Союзові з огляду на положення в Польщі. У квітні цього року Президент зняв заборону, хоч офіційні особи говорять, що це не було пов'язане з подіями в Польщі.

Коли польський уряд формально скасував військовий стан минулого тижня, уряд ЗСА заявив, що він почекає трохи, щоб побачити, чи будуть зроблені дальші кроки перед тим, як зняти санкції проти Польщі.

Угода про продаж зерна відбиває старания Адміністрації президента Регена виконати передвиборче зобов'язання перед американськими фармерами подолати наслідки розпорядження президента Джиммі Картера зменшити продаж збіжжя Совєтському Союзові, після його інвазії на Афганістан.

МІНІСТЕРСТВО закордонних справ Єгипту заявило в середу, 27-го липня, що уряд Ізраїля відповідальний за безпеку населення на правому березі ріки Йордан, а тому несе повну відповідальність за терористичний напад на арабський університет у Геброні та інші терористичні акти проти палестинського населення на окупованих Ізраїлем землях.

РАДІОСІТКА, яка носить назву „Крайове публічне радіо", не могла б виплатити своїм працівникам платні цього тижня, якщо б не дістала урядової грошової допомоги. Ця радіомережа постачала програми для 281 некомерційної радіостанції по всій Америці. З неї брала свої програми теж станція WNYC у Ню Йорку. Тепер ця радіомережа дістала потрібні 500,000 дол. Увесь бюджет станції є 26 мільйонів дол.

ДЕРЖАВНЕ РАДІО столиці Афганістану Кабулю повідомило в середу, 27-го липня, що повстанці висадили в повітря столичну електропередачу і погрузили місто в темряву. Радіо обвинуватило „контрреволюціонерів" у саботажі. На другий день електропередача була відновлена. Радіо не уточнило, де була перервана лінія і які шкоди були завдані електросистемі. Повстанці вже не раз пробували не тільки перервати лінії електропередачі, але і висадити у повітря саму електростанцію.

В Америці

ГОЛОСНЕ ВБИВСТВО дев'ять років тому 98-річного ортодоксального рабина Натана Фідлера довго було загадкою для нюйоркської поліції, хто це вчинив, хоч 50 детективів були призначені для розв'язання цього злочину і працювали над ним безперервно. Аж раптом, три місяці тому, знайшовся таємничий охочий свідчити про це вбивство і назвав двох осіб: 32-річних тепер Ендрю Гарріса і Джеймса Джексона, обидвох із Бруклину. Обидва обвинувачені відомі з їхніх поліційних рекордів, де занотовані кілька їх арештів з різних приводів: грабунки мешкань, ґвалтування і виривання ручних торбинок у жінок тощо. Тепер один вже є у в'язниці, а другого здогадного вбивника заарештовано щойно тепер. Суд визначить їх винуватість чи невинність у брутальному вбивстві старенького жидівського духовника ще в 1974 році.

РОЗМОВИ У ВАШІНҐТОНІ про протекціонізм торгівлі помалу притихають у Конґресі, де не передбачається ніякого законодавства проти надмірного ввозу чужоземних виробів чи сирівців до Америки. Тепер все частіше й частіше навіть демократичні законодавці обзиваються на цю тему більше з політичних причин, а не тому, що вони дійсно є за строгішими правилами і реґуляціями щодо ввозу в ЗСА товарів, хоч таких протекційних заходів вимагає від Конґресу більшість робітничих юній та чимало американських промисловців.

КВИТОК ПРОЇЗДУ поїздом з Ню Джерзі до Ню Йорку, відомою підземкою РАТН, з 31-го липня вже коштуватиме 50 центів, а не 30 центів, як це було досі десятками років, у один бік. Цю зміну прийняли пасажири дуже стоїчно, розуміючи, що такий дешевий переїзд підземною електричною залізницею є анахронізмом у теперішній дорожнечі. Від червня 1984 року проїзд в один бік цим поїздом буде коштувати 75 центів.

ЛІКАРІ-ДОСЛІДНИКИ в Мавнт Сінай медичному центрі натрапили на підозріле пов'язання хвороби склерози, відомої під назвою „хвороба Лу Ґеріґа", як також і „множинної склерози" (multiple sclerosis), з триманням у домі, де жили чи живуть ці хворі, малих собак та інших хатніх звірят. Це наштовхнуло дослідників на думку, що ці звірятка можуть бути в певній мірі відповідальними за захворіння їхніх власників, але це припущення буде досліджуватися далі.

1,121 ОСОБА, пасажири летунських ліній, на восьми джетах-літаках мали „щастя" відбути екстра-поїздку до Гавани, Куба, протягом лише останніх двох з половиною місяців, і тому Федеральна авіяційна адміністрація вже не знає, що робити, щоб припинити це безчинство.

У світі

КИТАЙСЬКА УРЯДОВА „Народна газета" повідомила, що в Китаї розкрили велику банду торгівців людьми. Китайські суди засудили одну особу на кару смерти, 30 інших на різні терміни покарання за викрадання і продаж понад 150 жінок. Вже перед тим були повідомлення про викрадання і продаж жінок, але цим разом це не поодинокі випадки, а зорганізована шайка діяла в шістьох китайських провінціях. Продаж жінок і дітей були широко розповсюджені у старому Китаї, де злидні змушували часом продавати навіть своїх найдорожчих дітей. Тепер банда шахраїв продавала не свої жінки і діти, а чужі, викрадені, і не з огляду на злидні, а з метою наживи і незаконного збагачення, — твердить згадана газета.

ЗІ СТОЛИЦІ БРИТАНІЇ повідомили, що 15 колись маленьких жидівських хлопців, які були врятовані від заглади фашистським терором в Німеччині та виховані Дороті де Ротшильд, прибули тепер мужчинами середнього віку з різних кутків землі, щоб подякувати своїй спасительці за її благородний вчинок і відсвяткувати разом з нею річницю свого спасіння. Один із учасників цієї незвичайної зустрічі Генрі Блек з Британії сказав: „Якби не Дороті де Ротшильд, всі ми, які зібралися тут, були б просто статистичними даними нацистських таборів смерти".

ЯК УЖЕ ПОВІДОМИЛА ПРЕСА, в Срі Лянці в понеділок, 25-го липня, виникли безпорядки в столиці Кольомбо, під час яких загинуло понад 100 осіб. У середу, 27-го липня, уряд цієї країни повідомив, що безпорядки поширилися на інші два міста в центральних горах цієї невеликої острівної країни в Індійському океані. Уряд продовжив до наступного понеділка поліційну годину в Кольомбо та інших містах після цілого ряду бунтів і підпалів. Президент Джуніюс Джаєвардене скликав засідання кабінету міністрів для обговорення серйозного положення в країні, але речник уряду заперечив чутки, що в північній частині країни в районі міст Джафна відновилася партизанська діяльність тамільського населення, яке вимагає створення незалежної тамільської держави.

З пожовклих листків

ВЕЛИКИЙ ГОЛОД НА СТОРІНКАХ „СВОБОДИ"

БОЛЬШЕВИКИ ВИМОРЮЮТЬ ГОЛОДОМ УКРАЇНСЬКЕ НАСЕЛЕННЯ КУБАНІ

КРІВАВИЙ ТЕРОР ПРОВАДИТЬСЯ ДАЛІ ПО СТАНИЦЯХ, НАСЕЛЕННЯ ВЖЕ ТРИ МІСЯЦІ НЕ БАЧИЛО ХЛІБА.

Середа, 8 лютого 1933 р.

Ростов над Доном (СССР). — Кореспондент газети „Ді Ню Йорк Сон" подає допис про свої враження на Кубані. Йому пощастило переїхати через ті станиці Кубані, які найбільше зазнали большевицького терору. Він скрізь стрічав населення голодне, обідране, яке вже три місяці не бачило хліба, а живиться ріжним лушпинням. Тимчасом по всій Кубані нашпорять большевицькі реквізиції та карні відділи чекістів, які все намагаються стягнути з населення „приховане ним збіже".

Кореспондент довідався, що були випадки, коли населення вступало в бійку з реквізіційними відділами чекістів і в кількох випадках голодні люди повбивали чекістів. За те комуністична влада розпочала шалений терор в „непокірних" станицях Кубані. Деякі станиці як Полтавська, Медведівська та інші цілковито вислано на Сибір, а на місце старих машканців тепер спроваджують з Московщини поселенців з бувших червоноармійців. Кореспондент бачив ще й тепер, як комуністи, узброєні від ніг до голови, гуртами гнали мужчин, жінки й діти до залізничних стацій, щоб відправити на Сибір на поселення.

Дотепер комуністи вислали на Сибір більше як 40,000 українського населення Кубані. Кореспондент каже, що терор на Кубані тепер ще більший від того терору, який у минулому році був на Україні. Большевики стараються за всяку ціну сколективізувати всю Кубанщину й змусити населення працювати в сколективізованих господарствах, з яких урожай буде повною власністю держави. Кореспондент довідався, що кріваві розправи над населенням провадиться далі. Спеціяльні відділи чекістів розстрілюють людей за найменшу дурницю, щоб тим залякати їх та змусити по рабськи працювати в інтересах комуністичної влади.

Самого кореспондента кілька разів арештували чекісти, не зважаючи на те, що він мав дозвіл від комісаріяту чужинецьких справ на поїздки по Росії. Скрізь на залізничних стаціях він бачив сотки обідраних людей, які під багнетами чекістів чекали посадження їх до потягів для відтранспортування на Сибір та на північ на каторжні роботи.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members $1.25 a month. Change of address — $1.00. Make check or money orders payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to:

"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $1.25 місячно. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Совєтська загроза в Центральній Америці

Це, мабуть, вперше від часу в'єтнамської війни Уряд у Вашінґтоні домагається дозволу Конґресу на напівзасекречені парамілітарні дії в Центральній Америці, щоб не допустити Совєтський Союз до загарбання Ель Сальвадору і можливо інших центрально-американських країн.

Усі дотеперішні зусилля, включно з деякою мілітарною допомогою американського Уряду, не допомагають, і ситуація з дня на день погіршується.

Цим самим президент Реґен рішився на дуже драстичні й далекойдучі зміни в американській політиці відносно Центральної Америки, а саме: збільшені операції Сі-Ай-Ей для знищення прокомуністичних повстанців в Ель Сальвадорі і допомогу антисандіністичним повстанцям у Нікараґуа. Скупчення американської воєнної фльоти на західньому і східньому березі Нікараґуа може означати щось більше ніж звичайний психологічний натиск.

Критики як теж і прихильники цієї загостреної політики президента Реґена твердять, що прояв нерішучости урядів ЗСА сягає ще минулого.

Основною помилкою Америки в 1950 році було це, що американці вважали Фіделя Кастра за місцевого „аґрарного революціонера", а не за переконаного марксиста, який бере прикази і військово-економічну допомогу з Москви. Американці забули, що під час Другої світової війни Гітлер також пробував продертися до Центральної Америки, але це йому не вдалося. Тепер Москва зуміла осягнути в Центральній Америці, це чого Гітлер не осягнув: мілітарний пляцдарм у Нікараґуа, з якого комуністична „революція" буде поширюватися на сусідні країни, якщо не усунуть цієї совєтської бази.

Столичні спеціялісти подають, що Крайова Рада Безпеки, 8-го липня ц. р. у тайному документі заповіла крайньо небезпечне положення для Америки, якщо Ель Сальвадор захоплять комуністи при мілітарній допомозі Куби й Совєтського Союзу.

Але навіть демократи, найгостріші критики політики президента Реґена, в засаді, погоджуються з цим, що загарбання Ель Сальвадору комуністами „не вийшло б в користь Америки".

Сенатор Кристофер Дадд з Коннектикат є, наприклад, цієї думки, що упадок Сальвадору не означатиме негайного скомунізування Ґватемалі, Гондурасу чи Мехіко. Та ж загарбання Куби Кастром, — твердять демократи, — не привело до скомунізування Центральної чи Південної Америки. Критики також стверджують, що хоча комуністичний В'єтнам підбив Ляос і Камбоджу — впливи Америки „в Азії є навіть сильніші, як це було перед упадком Південного В'єтнаму (!)".

Назначення Генрі Кіссінджера головою двопартійної комісії для розгляду американської політики відносно Центральної Америки не задовольняє як ліберальних, так і консервативних критиків: перших тому, що в 1973 році Кіссінджер був „активно" заанґажований в усуненні прокомуністичного голови Чіле Сальвадора Альєнде, а других тому, що вважають Кіссенджера відповідальним за політику детанту, під час якої Совєтський Союз дістав необмежені фінансові позички, високорозвинену американську технологію та американське збіжжя за дешеві гроші.

Як не було б, публічні дебати-за чи проти політики президента Реґена-нагадують дуже вірно дебати про в'єтнамську війну та „теорію доміна" в Азії. Хоча політичні і мілітарні, геополітичні проблеми відрізняються від тих же під час в'єтнамської війни, проблеми теперішнього Уряду у Вашінґтоні є такі самі як були за президентів Кеннеді і Джансона. Не маючи змоги розв'язати ці проблеми мілітарним шляхом через різні перешкоди внутрішнього і міжнародного характеру, президент Реґен мусить прямувати „середньою дорогою, сповненою небезпечних непевностей".

КОНСЕРВАТИВНИЙ ПРЕМ'ЄР Баварії Франц Йозеф Штравс повернувся з чотириденної подорожі до Східньої Німеччини і заявив, що Східня Німеччина готова зробити нові поступки і приступити до переговорів. В розмовах зі Штравсом східньонімецький лідер Еріх Гонекер зробив деякі натяки на бажання покращити відносини, особливо в галузі послаблення контролі контактів населення обидвох Німеччин, в галузі пошти, культурних обмінів, наукових зв'язків. Штравс, який відвідав, крім Східньої Німеччини, також Польщу і Чехо-Словаччину старається виправдати ціль своєї подорожі.

М. Плятковський

ЧОГО КОЛЬ БУВ У КИЄВІ ?

Наслідки поїздки західньонімецького канцлера Коля до Москви викликали контроверсійні дискусії. Сам Коль і уряд у Бонні заявляють, що вони задоволені з цієї подорожі (навіть „правий" міністер-президент Баварії Штравс „похвилив" Коля). Інші вважають, що ця подорож нічого не принесла і була властиво зайвою. Ще інші (німецькі соціял-демократи) закидають Колеві, що він не використав можливостей діяти в напрямку компромісу в переговорах між Америкою і СССР у Женеві, а значить буде поносити частину вини, якщо ці переговори не дадуть позитивного результату. Зрештою, ніби для контролі, дуже швидко після Коля до Москви поїхав представник німецьких соціялістів Бар, відомий своїми совєтофільськими настроями.

Західньоевропейські й американські реакції на поїздку Коля були радше позитивними. Підкреслюється, що Коль дав до зрозуміння своїм московським господарям, що НАТО буде непохитно стояти по боці Америки. Сам Коль у своїх виступах постійно наголошує, що його подорож носила більше інформативний характер і що він ані не робив якихось нових пропозицій, ані не намагався грати ролю посередника поміж Москвою і Вашінгтоном.

Є все ж таки одна справа, яка виходить поза рамки загальних відвідин поміж Заходом і Сходом. Коль переговорював у Москві про білятеральні відносини поміж СССР і Західньою Німеччиною, підкреслюючи бажання Бонну затримати добрі, насамперед господарчі, стосунки поміж Західньою Німеччиною і СССР, незалежно від того, чи буде в швидкому часі знайдено компроміс у справі роззброєння, зокрема щодо питання ракет середнього засягу в Европі.

Ця річ дуже лежить на серці політикам і, може ще більше, індустрійним підприємцям у Західній Німеччині. Західня Німеччина хоче торгувати із СССР, обіцюючи собі з цього великі вигоди. І вже деякі німецькі часописи починають згадувати політику Бісмарка, який був прихильником всебічної німецько-російської співпраці. І тому й Коль, хоч і представився в Москві як непохитний союзник Америки, говорив у Москві досить „лагідно" і суґерував необхідність зустрічі поміж Реґеном і Андроповим. Значить, все таки заграв до певної міри ролю „посередника"...

Правда у Вашінгтоні, як видається, розуміють перфідну поставу Москви і нібито не спішаться впасти в обійми „ліберального чекіста", проте і в самій Америці відчувається натиск на президента Реґена, щоб він пішов назустріч нібито компромісовим пропозиціям Андропова, який, як до цього часу, ні в чому не змінив своєї твердої позиції супроти Заходу. Виглядає немовбито на парадокс, що це якраз соціяліст, французький президент Міттеран найкраще розуміє підступну гру Москви...

Проте, всі попередні міркування носять хіба лише теоретичний характер. Що станеться в недалекому майбутньому — це залежить передусім від Москви, до чого так чи інакше застосується Захід. Якщо СССР переживає справді досить великі, головно господарчі труднощі, то Андропов піде на якийсь компроміс. Надіятися лише на „рух миру", що мав би спаралізувати спроможність дії деяких держав Заходу, він хіба не може.

Для українців цікава інша річ: візита Коля в Києві. Чого він туди поїхав? І чи це було його власне бажання, чи так йому дорадили московські господарі? Можна думати, що це сталося на бажання Москви, а не з уваги на зацікавлення Коля і його дружини історичними пам'ятками в Києві. Москва могла бути зацікавлена тим, щоб саме німецький канцлер побував у Києві для засвідчення, що в Україні все в порядку, що українці задоволені своїм перебуванням в обіймах „старшого брата" і що всякі поголоски на Заході, нібито в Україні міцнішає боротьба за відновлення своєї незалежности, не відповідають дійсності. Бо ж розмови Коля з шефом комуністичної партії України Щербицьким і головою Ради міністрів УССР Ляшком на тему господарських взаємин поміж Західньою Німе-

(Закінчення на стор. 4)

о. М.М.Соловій, ЧСВВ

ЦІННА КНИЖКА ПРО КИРИЛО-МЕТОДІЇВСЬКЕ ХРИСТИЯНСТВО

У зв'язку із приготуваннями до ювілею Тисячоліття Християнства на Русі-Україні о. Степан Пап видав цінну розвідку під наголовком: „Початки християнства на Закарпатті". У підназоловку кажеться, що праця є написана „на основі нових наукових дослідів". Сама ж розвідка о. С. Папа вийшла накладом Митрополії Української Католицької Церкви у ЗСА, і надрукувало її видавництво „Америка" у червні цього 1983 року.

Ми не хочемо тут писати наукової рецензії на згадану розвідку, хоч вона вповні на це заслуговує деякими своїми новими теоріями і цікавими для наукового й історичного світу заключеннями. Наша рецензія буде радше безпосередньою реакцією читача, що сам від довших років цікавився проблемою „Початків християнства" на землях Руси-України. Отже, вона буде мати більш інформативний ніж критичний характер.

Розвідка автора про початки християнства на наших землях обмежується до „Закарпаття", але він з конечности мусів згадати і про початки християнства на інших землях Руси-України, та й очевидно, заторкнути різні дотеперішні теорії, що їх автори подавали чи то про початки християнства на Русі-Україні чи то про походження ієрархії (митрополита і єпископів) на Русі-Україні.

Автор використав багато джерел і літератури до свого предмету. Між джерелами й книжками, на які автор покликається і на підставі яких він дуже часто критично розбирає дотеперішні погляди на введення християнства на Закарпатті і взагалі на Русі-Україні, знайшлися такі, що дуже малознані пересічному вченому чи науковому дослідникові початків християнства. Маємо тут на думці джерела і книжки мадярською, чеською, словацькою чи німецькою мовами. Наші українські вчені дотепер вдоволялися старими, чи навіть перестарілими поглядами і теоріями істориків російського походження чи українського з минулих двох століть. І так,погляди митрополита Макарія, Сергія Соловйова, Євгена Голубінського, Михайла Грушевського й інших старших авторів в наших часах повторювали Огієнко, Нагаєвський й інші автори. Тому що згадані автори приймали дещо „на кредит" і не перевірювали своїх поглядів, одідичених від старших від них істориків, доходило до того, що про початки християнства на землях Русі-України курсували не тільки непевні погляди і теорії, але також просто видумані леґенди. О. Ст. Пап у своїй розвідці дуже справно і влучно спростовує деякі такі „леґенди" чи недоказані теорії. І в тому, якраз, велика наукова вартість його розвідки.

Як ми згадали на самому початку, наша рецензія має більш інформативний характер, отже ми не входимо тут у детальний опис чи критичну аналізу авторових тверджень чи авторових критичних аналіз наукових поглядів інших авторів. Однак, читач буде вдячний авторові за його знамениті розділи про дату прийняття християнства на Закарпатті і звідки прийшла на Закарпаття церковна ієрархія! Також надзвичайно цікаві розділи о. Ст. Папа про те, що з історичного Закарпаття прийшла ієрархія і духовенство до Київської Руси. Деякі авторові твердження дивують нас своєю відвагою і „новістю", але тим ми не хочемо сказати, що вони валять дотеперішні теорії, загальноприйняті, а на те місце дають якісь нові, не менш непевні і хиткі теорії. Навпаки, о. Ст. Пап дуже обережно приймає чи відкидає старі теорії і погляди давніх істориків. Він теж дуже осторожно і критично розбирає погляди новочасних авторів, яких він приймає, але ніколи „насліпо", тільки cum grano salis.

Автор пише цікаво без переладування свого тексту чи то літературними відсилками чи то тяжкуватим стилем. Його розвідка читається легко як якась історична повість. Він вміє вдуматися в давні часи і на підставі документів відтворити давноминулі події, знаходячи для них історичне пов'язання з іншими історичними подіями того часу. Було б побажане, щоб автор продовжував свої студії в ділянці початків християнства на Русі-Україні і збагачував нашу,ще завжди бідну, літературу в тій ділянці. Прикро сказати і писати, що ми українці, маємо великий наклін до „мітів" і „леґенд", яких так повно в нашій сторіографії, включаючи туди також церковну історіографію. Багато таких „леґенд" мають вже свою довгу традицію, і часто такі „леґенди" повторюють навіть поважні історики (наприклад, Огієнко, Грушевський, Нагаєвський). Був би час, щоб наші автори чи історики — за прикладом о. Ст. Папа — бралися до студіювання новіших розвідок і розшуків з ділянки церковної історіографії, починаючи від початків християнства на Русі-Україні. На жаль, навіть найновіші події — політичні і церковні, — що відбувалися за наших уже часів, є вже створені міти і леґенди (наприклад, на справу патріярхату чи на подію 30-го червня 1941 р.), і є автори ніяк не зацікавлені історичною істиною, але тільки своїми мітичними чи леґендарними інтерпретаціями тих подій! Від о. Ст. Папа наші молоді історики можуть багато навчитися, головно ж любови до правди та солідарности в науковому досліді.

Можливо, що до поодиноких тверджень, висловлених у книжці о. Ст. Папа, ми ще повернемося, або зроблять це інші рецензенти. Покищо ми вдоволяємося отією загальною оцінкою розвідки автора, і можемо тільки поручити її нашим читачам. Видавці були дуже обережні, бо обмежили наклад цієї цінної розвідки о. Ст. Папа до 550 примірників, але це може буде і заохотою, щоб цю розвідку чимскорше собі набути й основно її простудіювати. Думаємо, що навіть висока ціна розвідки (18 долярів) не повинна відстрашувати покупців від набуття її. Праця о. Ст. Папа варта, щоб за неї заплатити 18 чи й більше долярів.

Книжку можна замовити у: Archbishop's Cancery, 815 North Franklin St. Philadelphia, Pa. 19123

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про оптимізм і песимізм

Немає нічого кращого за спокійну, щиру розмову в літньому затишку, коли ніхто не поспішає, не перериває думки телефон, чи телевізія а діти не ставлять десяток питань, на які мусите „зразу" відповісти.

Здається, тепер куди краще, як давнішими роками, вміємо всі оцінити спокійну розмову, бо щораз менше, звичайно, маємо для неї часу, охоти, а то і партнерів.

Тому, побувавши тепер декілька днів в українському вакаційному ресорті, я з приємністю переводила довгі години на конверзації, в якій була часом більше слухачем, як співрозмовником. Але коли вашими товаришами бесіди є молоді люди, вам хочеться послухати їхню думку, їхні завваги до сьогоднішнього нашого буття, а не доконче виходити зі своїми поглядами.

А думки були цікаві, завваги правильні та з них можна було не одне навчитися і не одним покористуватися.

Здається, що ми не завжди доцінюємо погляди молодого нашого покоління і замало з ними розмовляємо. Тут, як і в інших ділянках, бракує між нами повної комунікації, а на деякі справи маємо таки різні погляди та бачимо проблеми з різних боків. Це відчула я особливо, коли наша розмова несподівано спинилася, на фейлетонах „Про це і те".

І я довідалася, що ці фейлетони мають серед молодшого покоління багато читачів, тому що заторкують актуальні життьові проблеми. Але ще більшою несподіванкою було для мене ствердження моїх співрозмовниць, що в більшості ці фейлетони кінчаються песимістично, а вони радше хотіли б бачити оптимістичне закінчення у цих міркуваннях на тему наших щоденних питань чи проблем. Ні, в ніякому випадку вони не бажають „прикрашення", яке зауважують у нашій пресі, але їм хочеться, щоб їх хтось таки підтримав на дусі, зокрема коли йдеться про майбутнє нашої громади та наших чергових поколінь.

Ці, щиро висказані критичні, думки, переслідували мене у поворотній дорозі із ідиллічного вакаційного закутка та і досі не дають спокою.

Може справді ми, ті, які тримаємо руку на живчику українського життя бачимо більше недоліків, як успіхів? А може саме теперішні обставини, які своєю абсурдністю можуть захитати найбільшого життьового оптиміста, залишають слід навіть на таких фейлетонах?

Для власної оборони треба, однак, завважити, що дуже часто реалізм і песимізм знаходяться дуже тісно біля себе, так що важко їх розмежувати. Часто також приходить бажання існуючі факти вивести на світло денне, щоб цим спонукати читачів застановитися над проблемою та на неї зареагувати. А що наше сьогодення не є надто рожеве, то і висновки бувають песимістичні.

Як воно не було б, наші літні розмови привели нас до двох висновків: що ми мусимо більше прислухуватись до поглядів молодших за нас і що треба „проти надії таки сподіватись".

О-КА

Сліди

Однієї ночі чоловікові приснився сон. Снилось йому, що він із Господом Богом мандрує вздовж морського побережжя. А по небу змигували різні сцени з його життя. У кожній сцені він завважував у піску дві пари відбиток слідів: одна належала йому, а друга — Господеві.

І коли перед ним спалахнула остання сцена з його життя, він глянув назад на сліди піску. І завважив, що часто, вздовж його життьового шляху, є тільки одна пара відбиток слідів. Він також завважив, що це траплялось якраз у найважчих і найсумніших хвилинах його життя.

Глибоко стурбований, він поспитав Господа Бога: „Господи, тоді, коли я рішився слідувати за Тобою, Ти мені сказав, що ввесь час йтимеш зі мною. Однак я завважив, що в найбільш турботливому часі мого життя появлялася тільки одна пара відбиток слідів. Я не можу збагнути, чому, коли саме я Тебе найбільше потребував, Ти мене залишав".

І Господь відповів: „Мій сину, моя найдорожча дитино, я люблю тебе і ніколи тебе не залишу. І в часі твоїх випробувань і страждань, коли ти бачив тільки одну пару слідів, — це було тоді, коли я тебе ніс".

Автор невідомий
(Переклад з англійського)

ЗАХІДНІ КОРЕСПОНДЕНТИ повідомляють з театру воєнних дій між Іраном і Іраком, що в середу, 27-го липня, іранське командування дозволило західнім кореспондентам відвідати фронт боїв чотири, п'ять миль від кордону на іракській території. Іранське командування хотіло показати, що наступ іранських військ розвивається успішно, а іракці відступають. Кореспонденти були чотири милі в глибині іракської території в околицях села Раят у курдських горах. Їм також показали невелику групу іракських полонених. Над гірським тереном боїв часто пролітали військові літаки і гелікоптери то одної, то другої воюючої сторони.

О. Зінкевич

ГЕНЕРАЛ П. САМУТИН — ВОЯК, СТРАТЕГ, ДОСЛІДНИК

II

Нас, як представників поневоленого народу і кокишніх учасників збройної боротьби, найбільше будуть цікавити зміни, що настали в силу цих революційних процесів — у перебудові, у воєнній стратегії й організації збройних сил — СРСР". Беручись за дослідну працю, ген. П. Самутин усвідомлював собі труднощі, з якими йому доведеться зустрінутися. „Ми не диспонуємо жодним апаратом, — писав він (там же), — що займається вивченням чужих збройних сил, на це нам бракує відповідних матеріяльних засобів та приготовлених до цього спеціяльно вишколених кадрів, і тому наші відомості не претендують на повноту і непомильну докладність".

Читаючи тепер статті у всіх періодичних виданнях, слухаючи вісті в радіопередачах і на телебаченні про питання ядерної зброї, на що ставлять головний наголос ЗСА, СССР і деякі інші країни, — ще в 1970 році ген. П. Самутин передбачав, що до такої ядерної конфронтації великодержав скоріше чи пізніше мусить дійти. Про це він писав: „З точки зору засобів збройної боротьби Третя світова війна буде передусім ракетно-ядерною війною. Головним засобом для осягнення цілей війни, рішення стратегічних і оперативних задач стануть ракети з ядерним зарядом. У зв'язку з цим — керівним видом збройних сил будуть ракетні війська стратегічного призначення, а роля й призначення інших видів збройних сил докорінно зміниться... Основним засобом ведення війни будуть змасовані ракетно-ядерні удари, ведені з метою знищення можливостей ядерного нападу аґресора і одночасно масового руйнування і знищення життєвоважливих для ворога об'єктів, що складають його воєнну й економічну міць, зламання волі ворога до спротиву і досягнення перемоги в можливо короткий час. Центр ваги всієї збройної боротьби в цих умовах буде пересунений із зони бойового фронту сторін, як було в минулій війні, в глибину розташування ворога, включаючи найбільш віддалені райони" („Вісті комбатанта", ч. 5, 1969 р.).

У підході й розумінні цих справ створюється дуже цікавий феномен: те про що говорив і писав ген. Самутин 14 років тому, точно про це саме говорить тепер президент ЗСА Р. Реґен, домагаючись апробати на будови нових ядерних ракет і на їх стратегічне розташування в Европі і на території самих ЗСА. „Тому, що сучасні засоби збройної боротьби дозволять осягати виключно великих цілей в найкоротший час, вирішальне значення для наслідків війни буде мати її початковий період. При цьому головною проблемою вважається готовість і спосіб надійного забезпечення і перемоги в несподіваному ядерному нападі, а також способів зриву аґресивних замірів ворога шляхом своєчасного нанесення по ньому нищівного удару" (там же). Ці висновки й погляди ген. П. Самутина майже дослівно перегукуються з теперішніми заявами през. Р. Реґена, які, властиво, не є його особистими поглядами, а поглядами і концепцією американського генерального штабу.

Узалежнення стратегії від політики ген. П. Самутин розцінював, як вирішальний чинник в укладі сил майбутнього (і теперішнього) світу. Цьому питанню він присвячував дуже багато уваги майже у всіх своїх статтях. „Признаючи війну знаррядям політики, ми визначаємо і взаємовідношення воєнної стратегії і політики, — пише він про трактування цього питання марксистським вченням, тоді, як Західний демократичний світ бачить це питання по іншому, — не в політиці, яку проводять держави, а в „психологічній будові людини", в перенаселенні земної кулі та расистській геополітиці і т. д." Цьому питанню ген. П. Самутин присвятив серію статтей п. з. „Стратегія і політика", які є дуже важливою студією, чи не єдиною серед українських дослідників. Він виходив із заложення, що нам потрібне знання і докладна аналіза військово-мілітарної дійсности й укладу сил у сучасному світі з огляду на те, що до міжнародного конфлікту мусить дійти і щоб знати, яку ролю у такому конфлікті відіграватиме Україна і який може бути її технічний і військовий потенціял, якщо вона мала б відігравати якусь, може й вирішальну ролю у такому конфлікті. Тому політика (справжня політика) завжди відіграє дуже важливу ролю у житті кожного народу. „Політика, — писав ген. П. Самутин („Вісті комбатанта", ч. 6, 1969 р.), — враховує вимоги і пляни стратегії як також можливості держави". Для всякого успіху і в першу чергу мілітарного потрібно „створення сприятливих умов в дипломатичному, економічному й морально-політичному відношенні".

Генерал П. Самутин добре розумів пов'язаність дипломатії із стратегією, зокрема з воєнною стратегією. Цю пов'язаність ми, українці, недоцінюємо, а наш політичний світ на них не звертає, мабуть, жадної уваги. Це, мабуть, і є причиною нашої бездержавности. „Зовнішнополітична підготова до війни (а в нашому українському випадку — підготова до визвольної боротьби), — писав він, — включає в себе такі міри, як створення союзів, формування коаліцій держав, забезпечення невтралітету сусідніх держав. Тут відкривається широке поле діяльности нашої дипломатії, яка, борючись за скріплення міжнародного становища своєї держави, постійно враховує інтереси її безпеки, узгіднюючи з вимогами воєнної стратегії". Виходячи з такого логічного переконання ген. П. Самутин торкається нашої дипломатії і воєнної стратегії часів визвольних Змагань 1919 років. Про це він пише „Як неґативний приклад праці дипломатії — це наша боротьба кінця 1918 і цілий 1919 рік. Хоч ця боротьба проходила в специфічних умовах, нашій дипломатії не пощастило створити відповідних умов для воєнної стратегії. Поминаючи масу інших причин, це була чи не найголовніша причина нашої програної".

Тому, що це питання має для нас тепер і завжди буде мати дуже важливе значення і тому, що майже ніхто у нас так не дивився на питання нашої поразки, як на це дивився ген. П. Самутин, ми дозволимо собі процитувати довший уривок із цієї його праці.

Далі про це питання (нашої програної) він пише: „Цілі, ставлені політикою нашій воєнній стратегії, були не реальні і часто носили лише тимчасовий пропаґандивний характер. Наша дипломатія повинна була прямувати до виелімінування одного з фронтів, таким фронтом безперечно був західний фронт — цебто Польща, і такі можливості існували. Ліквідація цього фронту в 1920 р. була спізненою. Ми були обезсилені й вичерпані. Наша воєнна стратегія не могла виступити в ролі рівнорядного партне-

(Закінчення на стор. 3)

Генерал П. Самутин...

(Закінчення зі ст. 2)

сл. п. ген Петро Самутин

ра з нашим союзником. Наша політика не могла забезпечити вимог воєнної стратегії, вона (політика) не могла мобілізувати максимум людських сил і матеріяльних засобів для забезпечення дій наших збройних сил. Це спізнення нашої дипломатії потягло за собою ще більшу трагедію, виелімінувавши західній фронт, ми одночасно виелімінували з нашої боротьби національно свідомі маси нашого народу західних земель. Цьому можна було запобігти при добрій волі на рік раніше. Наш союзник Польща теж не врахував своїх сил і можливостей, він (союзник) у великій мірі спричинився до обезсилення нас і тим самим, в пізнішому і себе. У воєнну стратегію нашого союзника, свідомо чи несвідомо, був вкріплений елемент авантюри. Наслідки всім відомі. Обидва народи — України і Польщі — дуже дорого заплатили за це, та не відомо, як довго ще будуть платити. Якщо витягнемо відповідні висновки на майбутнє — це буде корисним для обох сусідів".

Так чітко й логічно мало хто серед наших політиків міг представити причини нашої прогри у Визвольних Змаганнях. Це стосується і до української воєнно-стратегічної ситуації під час останньої Другої світової війни, коли УПА і все українство опинилося без фактичних союзників. Не лише всі майже наші сусіди були нашими ворогами, з якими нам доводилося воювати, але й фронт боротьби, у майже безвихідній ситуації, наші керівники перенесли і на внутрішній відтинок взаємного поборювання. Як німці так і російські большевики хотіли використати нас для своїх імперських цілей, а не для того, щоб допомогти нам у боротьбі за незалежність і державність.

„Ще більш трагічною і непродуманою була наша політика та її вплив на воєнну стратегію періоду 1939-1945 років, — писав ген . П. Самутин (там же). — Історія нас тяжко покарала, що не дала нам людини, яка шукала б політичної розв'язки поза гітлерівською Німеччиною. Єдиний світлий момент боротьби — це дії УПА — воєнна стратегія якої чекає на своїх істориків".

Читаючи праці ген. П. Самутина про стратегію і політику, кожному читачеві стане очевидним, що це мистецтво ми ще не засвоїли, і помилки, які ми робили протягом століть, робимо і тепер, опинившись на Заході. Голосу про потребу ліквідації „фронтів" з нашими сусідами у нас не чути, або він дуже слабкий. І навпаки, в ім'я прерізних „принципів", прикритих патріотичною фразеологією, у нас поглиблюється конфліктна ситуація чи то з поляками чи з жидами, що вказує на нашу політичну неграмотність і донкіхотську ментальність, коли ми не всилі збагнути важливости й питомої ваги у існуючій світовій ситуації жидів чи поляків.

Хоч на території України не відбувається тепер війна, все ж, як довго народ поневолений, так довго він перебуватиме у воєнному стані зі своїм окупантом, і саме тут стратегія відіграє преважливу ролю, що з таким притиском завжди наголошував ген. П. Самутин: „В часі війни політика дуже часто змушена узгіднювати свої дії з тим, в якій мірі ці дії сприяють осягненню стратегічних результатів, котрі допроваджують в остаточному розрахунку до осягнення політичних цілей у війні... Дипломатія, керуючи всі зусилля на те, щоб облегшити осягнення стратегічних цілей, може добитись союзу з державою, котра була до цього часу по боці ворога. Для воєнної стратегії це буде дуже важливий фактор, що облегшить виконання положених на неї завдань" (там же).

Як бачимо у дипломатії різні „принципи" (навколо яких у нас дуже часто ведеться затяжна внутрішня боротьба) відходять на другий плян, коли, наприклад, хочеться колишнього ворога поставити спочатку в невтральну позицію, а пізніше перемінити навіть у приятеля(!).

„Спільність" західньо-европейських країн, де колишні вороги по обох боках барикади, об'єдналися у відповідні коаліції (НАТО) з однієї сторони і країни Варшавського бльоку — з другої) можна було осягнути, за словами ген. П. Самутина, „за рахунок компромісів, взаємних поступок, або тиску з боку більш сильних держав" (там же).

Пишучи про розвиток совєтських збройних сил у післявоєнний період 1945-1969 роках („Вісті комбатанта ч. 2, 1970 р.), ген. П. Самутин висловив дуже цікаві думки відносно розвідки. Хоч автор цих рядків цілковито відкидає з принципу і з глибокого переконання потребу втягати українські групи й організації у співпрацю з різними розвідувальними органами навіть прихильних нам країн, зате він палкий прихильник потреби вивчення не лише нашого ворога (через його публікації чи навіть безпосередні зустрічі), але й ситуацію України сучасности. Якщо б наші політичні діячі серйозно поставилися до цього питання, то напевно ми уникнули б багатьох закидів і контрзакидів, зайвих полемік на сторінках нашої емігрантської преси, різних підозрінь, що випливає з цілковитого незнання й нехотіння знати цю справу. Ген. П. Самутин на практиці здійснював те, що проповідував: вивчення збройних сил СССР, його воєнної стратегії і дипломатії. Ми сумніваємося, чи хтось інший з українців на Заході зібрав таку багатющу літературу з цього питання, як він. Це була його особиста „розвідка" — дослідження цього питання. Про це він писав („Вісті комбатанта" ч. 2, 1970 р.): „Коли на фронтах замовкають гармати — тоді розпочинається боротьба сил, що у військовій термінології називається „розвідка"...

Тепер апарат розвідчої служби охоплює не лише збройні сили передбаченого ворога чи ворогів, але немає такої галузі життя, якою не цікавився б цей страшний апарат. Ми, українці, до обох термінів того апарату ставимося з якимось упередженням і навіть презирством, хоч напевно здаємо собі справу, що на ньому держаться імперії та на підставі зібраних ним відомостей приймаються всі політичні рішення під час миру й війни. Для того, щоб вести війну чи мирові взаємини, треба знати свого противника краще, як самого себе. Від цього залежить успіх... Поки існує людство з його різними суспільними устроями і системами, коли йде боротьба за 'бути чи не бути' цілим народам — мусимо сприймати війну, як закономірне явище, а розвідку як авангард цього явища".

З цих питань, про які була мова вище, багато дечого і повчального написав ген. П. Самутин, що варто було б знати кожному з наших політичних і суспільно-громадських діячів. Дуже допоміжним було б, коли б комбатантські організації подбали, щоби писання ген. П. Самутина були видані окремою збіркою.

Генерал П. Самутин — історик

Крім аналітично-дослідницьких праць, ген. П. Самутин написав багато праць з історії українських збройних сил (на жаль, вони не вийшли окремою книжкою). До таких праць слід зарахувати: „Хронологічні дати VI-ої Січової Стрілецької Дивізії" („Вісті комбатанта", ч. 5, 1970 р.), „VI Січово-стрілецька дивізія, організація в Бересті і похід на Київ у 1920 р." („Вісті комбатанта", ч. 5, 1971 р.), „Командний склад VI-ої Січової Стрілецької Дивізії 1920 р."), („Вісті комбатанта" ч. 2, 1974 р.; ч. ч. 3-4, 5, 1974 р.; ч.ч. 1, 2, 3-4, 1975 р.) і інші.

* * *

Ще не минуло й року, як від нас відійшов сл. п. ген. Петро Самутин. Багато з нас мабуть, і не усвідомлюють собі, якої великої втрати зазнало українство з його смертю. Також багато з нас, а зокрема наші політичні організації, не усвідомлювали собі, скільки користи їм у їхній діяльності він міг принести. Він напевно був би служив їм своїм знанням і своїм досвідом, але напевно не став би членом тієї чи іншої політичної чи ідеологічної групи. І цим він різнився від багатьох інших: він піднісся вище від багатьох своїх сучасників і зумів багато краще бачити наші загальноукраїнські проблеми й шукати їхньої нелегкої розв'язки. Свідомо, і з принципу, ген. П. Самутин не втручався у наші внутрішні конфліктні ситуації. Він не встрявав у зайву полеміку (яка часом і потрібна), хоч не раз стискалося до болю його серце, коли бачив нелогічні, нераціональні, самовбивчі вчинки деяких наших діячів. Уважав, що він вояк і таким мусить залишитися до кінця свого життя і не встрявати в політику, де йому не місце.

Генерал П. Самутин знав, де наш ворог і куди слід спрямовувати наші удари. Знав, як ворог (внутрішній чи зовнішній) намагається відвернути нашу увагу від основного і спрямувати на другорядне, щоб підважити нашу силу і здатність на великі речі. Бачити це — було незвичною прикметою ген. П. Самутина, чого слід багатьом з нас учитися у Покійника.

Закінчити цю статтю хочеться власними словами ген. П. Самутина зі вступу до його праці „Українські збройні сили в році 1920" („Альманах Українського Народного Союзу на ювілейний рік 1968"), які стосуються багатьох його побратимів зброї, а так само і до нього самого:"... відійшли в кращий світ наші зверхники, впали на полі бою їхні підлеглі, наші побратими зброї. Доживають свого віку ті, що перші взялися за зброю в 1917-му році, відходять вже й ті, що пішли нашими слідами і продовжували боротьбу. На протязі 50-ох років не було дня, ані хвилини, щоб не клалися жертви на вівтар України.

„Коли доля присудить і Всевишній Творець допоможе, зберуться старі вояки в день надзвичайного свята, і хочеться вірити, що зберуться так, як 50 років тому збиралися на полі бою — ставали плече-в-плече і не питали, з яких земель хто походить, в якого Бога вірить, до якої партії належить. Зберуться ліві й праві. Республіканці, гетьманці, діти різних областей і члени всіх партій. На ім'я їм: Українці! Зберуться всі, як одна велика родина вояків, як непорушна скеля, перед якою стоїть єдина велика мета: Українська Держава!

Зберемося всі, щоб віддати у глибокій покорі поклін українському Невідомому Воякові, який склав найбільшу жертву на вівтарі України, віддамо доземний поклін і тіням наших зверхників, що відійшли в кращий світ, залишивши нам глибоку ідею і віру в те, що розпочате ними буде завершене. Звеличаємо і тих старих вояків, що ще живуть серед нас і своїми постатями пригадують нам оті минулі часи".

Це було кредо й велике бажання сл. п. ген. П. Самутина. Минуть часи, може довгі роки, і хочеться вірити, що мрія Покійного здійсниться.

Заслужений український священик

Отець М. Бутринський

Наша парафія свв. Володимира і Ольги в Чикаго святкує цього року два великі ювілеї: 15-ліття свого існування і 30-ліття священства свого настоятеля о. митрата Маріяна Бутринського. Ці два ювілеї тісно пов'язані один з одним, бо після св. п. о. крилошанина Павла Джулинського о. Маріян став неначе живим уосібненням цієї парафії, став її душею, виявом всіх наших змагань, ідей, мрій і сподівань.

Сьогодні кожний священик заслуговує на нашу пошану і вдячність, як Божий посланець і великий добродій людства. Але між священиками, є ще особливі вибранці з багатьма талантами, яким Боже Провидіння призначило окрему ролю в Церкві і народі.

Без пересади і перебільшування фактів можемо сміло сказати, що таким надзвичайним Божим вибранцем є наш Ювілят, митрофорний протоієрей о. М. Бутринський. Особливим зарядженням Божого Провидіння о. митрат М.Бутринський перебрав провід нашої парафії і йому у великій мірі завдячуємо незвичайний розвиток цієї парафії, що вона стала своєрідним місцем прощ, святинею українського релігійного духу і пам'ятником помісности.

Через нашу парафію зміг о. Ювілят заблищати на цілу українську діяспору своїми талантами і окремими харизмами: як золотоусий розумний провідник і організатор, як ревний послідовник світлих ідей Блаженнішого Патріярха Йосифа, як миротворець, що потрапив гоїти рани конфліктів, роздорів і ненависти, як виховник дітей і молоді, як любитель східнього обряду і наших традицій, як здібний журналіст, і ще багато похвальних прикмет ми могли б знайти в цього заслуженого священика.

Але мені здається, що особливим завданням, чи навіть окремим покликанням є бути українським священиком, священиком-патріотом і продовжувати славні традиції Шашкевичів, Устіяновичів, Лепких, включаючи також свій власний священичий рід на рідних землях. Християнський патріотизм — це дуже велика релігійна чеснота, дуже занедбана сьогодні, а навіть злегковажена і осміяна.

Ідеалом сьогоднішнього західнього світу є космополітизм, універсалізм, соціялізм, масонерія, а навіть і комунізм, тільки, борони, Боже, не патріотизм, який вважається джерелом всякого зла. Ці шкідливі, нігілістичні ідеології проникають також і до духовних семінарій і богословських факультетів, так що молоді питомці є не раз духовно розгублені і не знають, яким шляхом мають іти.

І якраз о. митрат М.Бутринський прикладом свого життя вчить їх того священичого українського патріотизму, цієї громадської настанови традиційного українського священика, який турбується не тільки вічним, але і дочасним добром свого народу. На це звернув увагу у своєму привіті на святочному бенкеті о. Андрій Чировський, молодий священик і вихованець о. Ювілята, і підкреслив, що „о. Маріян Бутринський навчав нас (тобто молодих священиків) бути українськими священиками".

Отець Ювілят походить із заслуженої священичої родини; священиками були його дід і батько. Релігійно-патріотична атмосфера родинного дому, просякнута духом молитв, старинних церковних і народних традицій, овіяна гомоном дзвонів і церковних пісень, освячена близкістю старенької сільської церковці, напевно, залишила незатертий знак в серці молодого юнака.

Ані воєнні хуртовини у рядах Української Дивізії і тяжки роки неволі, ані принади і перспективи повоєнного модерного життя, ані світська кар'єра і бажання слави та маєтку не зуміли звести його на манівці, віддалити від призначеної йому мети. Отець Маріян одержав Тайну Священства 14-го червня 1953 року в Монтреалі з рук Преосвященного Владики Ізидора Борецького. Цікаво, що саме в той день большевицький уряд заборонив батькові о. Маріяна виконувати священичі функції, які з волі Божого Провидіння перебрав його рідний син.

Довгі роки душпастирює о. Маріян в Канаді, а 4-го грудня 1970 року, на самий празник Входу в Храм Пресвятої Богородиці, о. Ювілят ввійшов у наш храм, який ще тоді приміщувався в православному катедральному соборі св. князя Володимира, і започаткував нову добу в житті нашої парафії як її настоятель, опікун, учитель і духовний батько.

Із молодечим запалом та ентузіязмом кинувся о. Маріям у вир праці, потягаючи також інших своїм добрим прикладом і палким словом. Не було, здається, ні одної ділянки парафіяльного життя, якою він не цікавився б, не було організації, яку він не відвідував би, щоб повчити і порадити.

Отець Ювілят перебрав редакцію „Церковного Вісника", розпочав парафіяльну радіогодину „Недільні Дзвони", вчить релігію у школі українознавства, багато часу і уваги присвячує розвиткові наших парафіяльних хорів, „Прометей" і чоловічий, та Театральний Студії. Не тільки в церкві і парафії, але в цілій нашій українській громаді став о. Маріян Бутринський загальновідомою, шанованою і любленою особою. Немає, здається, ні одної імпрези, релігійної чи національної, немає громадських сходин, чи доповідей, на яких не було б. о. Маріяна, цього прикладного українського священика, священика-громадянина і патріота.

Найважливішим завданням нашого о. настоятеля було здвигнення нового храму, який був би гідним репрезентантом нашої церковної ідеології. Пильно доглядав о. Маріян всі справи, зв'язані з будовою і розмалюванням нового собору. І тут ще раз виявився його незвичайний організаційно-практичний хист, мистецький смак і відчуття обрядового духу. Великим тріюмфом для о. Маріяна і цілої нашої парафії було врочисте посвячення новоздвигненого собору Блаженнішим Патріярхом Йосифом при участі св. п. Владики Ярослава Ґабра, інших Владик та багатьох церковних і світських представників, наших і чужих. Це відбулося 10 років тому, 20-го травня 1973 року.

Другий раз відвідав наш собор Блаженніший Патріярх 27-го вересня 1976 року на празник Воздвиження Чесного Хреста. Тоді також за свої великі заслуги одержав о. настоятель від Блаженнішого Патріярха найвище священиче відзначення — гідність митрофорного протоієрея.

Тут треба також пригадати, що о. митрат Бутринський є автором „Молитви за Патріярха", це він уложив слова цього Патріяршого гимну. У травні 1973 року наш хор „Прометей" перший раз заспівав цей гимн на привітанні Блаженнішого Патріярха. О. Маріян розповсюджував Патріярший гимн не тільки по наших парафіях, але також у Римі в 1973 і 1975 роках вчив наших прочан співати його. Ця пісня-молитва стала тепер нашим другим церковним гимном і виявом помісного духу нашої Церкви.

* * *

Парафія свв. Володимира і Ольги належно оцінює всю цю велетенську працю і посвяту, і тому в суботу, 18-го червня, врочистим святкуванням відзначила 30-ліття священослужіння свого отця настоятеля. В 4-ій год. по полудні о. Ювілят відслужив соборно з іншими священиками Благодарну Божественну Літургію у присутності нашого Владики, єпископа Іннокентія. Дияконував гість з Канади о. диякон П. Івахів. На Літургії співав хор „Прометей" під диригентурою проф. Р. Андрушка.

Не зважаючи на літній вакаційний час і гарячу погоду, багато людей прийшло на Службу Божу, щоб спільно подякувати Господеві за всі ласки та помолитись за дальші успіхи та здоров'я о. Ювілята. У своїй проповіді Владика Іннокентій вказав

ПОВІДОМЛЕННЯ

Повідомляю, що дня 6-го СЕРПНЯ 1983 року (СУБОТА), о год. 9-ій рано відбудеться

ПОСВЯЧЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА

на могилі

сл. п. ІРИНИ КОСТІВ

в Бавнд Бруку, Н. Дж., на яке запрошую Друзів і Знайомих

СИМОН — муж

Ділимося сумною вісткою, що ранком, дня 28-го липня 1983 р. упокоїлася в Бозі

бл. п.

ІРЕНА ЗАЯЦЬ-ДОЛЬНИЦЬКА

нар. 1896 р. в Гологорах, Золочівщина,
бувша учителька Музичного Інституту в Нюарку, Н. Дж.

ПАРАСТАС — в п'ятницю, 29-го липня 1983 р., о год. 8-ій веч. в пох. заведенню Литвина 1600 Stuyvesant Ave. Union, N. J.

ПОХОРОН — в суботу, 30-го липня 1983 р. о год. 9:30 рано з церкви Св. Івана Хрестителя в Нюарку на цвинтар Св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

ІГОР і СТЕФАНІЯ ЗАЯЦЬ — син з дружиною
ЯРКО і СТЕФАН — внуки
СОНЯ ДОЛЬНИЦЬКА — братова
Родина КОСТЕВИЧІВ та ближча і дальша родина на Україні.

Ділимося сумною вісткою, що дня 28-го липня 1983 р. в ранніх годинах в своєму домі по довгій та тяжкій недузі, з Волі Всевишнього відійшов у Вічність, заосмотрений Найсвятішими Тайнами наш Найдорожчий Муж, Батько, Дідьо і Прадідьо

СЛ. П.

ВОЛОДИМИР ВАДЮК ЛУЦЬКИЙ

на 89-му році трудолюбивого життя, колишній власник Яблонова, активний член Гетьманської Організації та член Хліборобської Палати.

ПАРАСТАС — відправиться в п'ятницю, 29-го липня 1983 р. о год. 7:30 веч. в Schisler Funeral Home, 2119 Washington Ave., Northampton, Pa.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ — в суботу, 30-го липня 1983 р. о год. 9-ій рано з похоронного заведення до української католицької церкви св. Івана Хрестителя при Newport Ave. в Нортгемптон, Па.

В глибокому смутку:

дружина — МИРОСЛАВА
дочки — ІРЕНА БАЧИНСЬКА
НАДЯ ЦЕГЕЛЬСЬКА з мужем ЮРІЄМ
ХРИСТИНА ГУК з мужем д-ром ЯРОМИРОМ
МАРТА КУЛІШЕНКО з мужем інж. ЮРІЄМ
внуки — ІВАНКА БАЧИНСЬКА КЛОЗ з дітьми КАТЕЮ і ДАВИДОМ
РЕНЯ ЦЕГЕЛЬСЬКА ЦЮК з мужем інж. ОЛЕГОМ і сином СТЕФАНЧИКОМ
АНЯ, ДАНУСЯ і ЛЯЛЯ ЦЕГЕЛЬСЬКІ
ТАНЯ, ЛЕСЯ і ЮРКО КУЛІШЕНКИ
ЛЕСИК і АНДРЕЯ ГУКИ
сестра — НАТАЛІЯ СТЕРНЮК з мужем д-ром БОГДАНОМ та дочкою МАРТОЮ
братанок — д-р ЮРІЙ ЛУЦЬКИЙ з родиною
братанка — МАРТА СПЕРА з мужем
родини — БІЛИНСЬКИХ, СВІСТЕЛІВ, КАЛЬБІВ
шваґерка — МАРІЯ ГОРОДИСЬКА ТЕЛЮК
шваґри — БОРИС, БОГДАН та д-р ЗЕНОН ГОРОДИСЬКИЙ з родинами та родини БОЙКІВ, ЩЕРБІЇВ, ГОРДИНСЬКИХ, ЛУЦЬКИХ, КВІТКОВСЬКИХ, МАРКОВСЬКИХ, БІГУСІВ
та матері зятів — д-р СТЕФАНІЯ ГУК і МАРІЯ ПОПЕНКО

Замість квітів просимо складати пожертви на церкву в Люрді або Гетьманську Організацію.

Зустріч закарпатців

У наших громадах увійшло в добрий звичай, що люде з певних околиць улаштовують спільні зустрічі та плекають між собою дружні земляцькі взаємини.

Карпатський Союз, земляцька організація закарпатців в Америки також скликано в днях 27-28-го серпня н.р. на оселі Українського Братського Союзу „Верховина" Зустріч закарпатців і прихильників.

Беручи під увагу й досі наголошувано територіяльні претенсії наших сусідів, є вказаним постійно розробляти українську соборно-державну концепцію та висувати в тім напрямі наші історичні аргументи.

Тому, крім товариської програми, включно з танцями, передбачені такі доповіді: д-р В. Шандор „Закарпаття й Мадярщина в історичному аспекті"; д-р Ю. Химинець „Розвиток українського націоналізму на Закарпатті"; д-р М. Кушнірейко „Закарпатський Союз на тлі сучасности та його завдання".

Після кождої доповіді будуть питання й дискусія.

Чого Коль був...
(Закінчення зі ст. 2)

ччиною і СССР хіба не були потрібні, якщо все рішає Москва, а не Київ, про що дуже добре мусить знати канцлер Коль.

Автор цієї статті не раз у попередніх статтях зазначав, що українське питання так ніби зовсім не існує для німецької політики. А тому, певно, Коль не зважав на те, які почуття будуть мати українці, якщо канцлер Німеччини приїхав до Києва. Чи не думали українці про те, що гітлерівська Німеччина принесла в Україну жахливий окупаційний режим, а тепер, своїм приїздом до Києва, Коль ніби маніфестує свою приязнь (або, принаймні, бажання приязні) з другим окупантом, російськими большевиками.

Як „туристи", Коль і його дружина відвідали Печерську Лавру, Софійський Собор (де подивляли мозаїку і фрески) та прогулювалися по Хрещатику, подивляючи виставлені у вітринах крамниць товари (чи не спеціяльно для Коля там ульоковані?), а перед тим, розуміється, склали вінець на гробі Невідомого (совєтського) вояка. Чи розумів і відчував Коль, що відвідує столицю поневоленого краю?

Є одна ще річ, яка могла б вказувати на те, що Коль розуміє становище України і хотів навіть звернути на це увагу своїм господарям. У книзі відвідувачів у Софійському Соборі за датою 7-го липня Коль за своїм і його дружиною підписом написав таке: „Сердечна подяка за чудовий показ європейської історії і культури". Але про це звітували лише деякі німецькі часописи. Українці там, в Києві, ледве чи довідаються про ці слова Коля з натяком на те, що Україна належить до Европи, а не до Евразії. Переклад з німецької мови зробив автор цієї статті.

Відкрито...
(Продовження зі стор. 1)

яких прибули із східніх стейтів ЗСА, але є також зі стейтів Іллиной, Мишиген і з Канади. Табір провадить отаман і 25 членів булави і інструкторів. Отаманом вже четвертий раз з черги є пл. сен. Нестор Нинка, а до складу булави входять: пл. сен. М. Лозинський, ст. пл. А. Лучечко, ст. пл. П. Ковч, ст. пл. Х. Санторе, ст. пл. І. Струтинський, лікарська опіка пл. сен. Ю. Ґной та Н. Зінич, духовна опіка о. Л. Ґолден, козачок А. (Жаба) Нинка.

У святочному відкритті при участі великого числа членів Загону „Червона Калина", батьків та гостей взяли участь голова КПС пл. сен. Стаха Гойдиш, яку відзначено за моральну та матеріяльну допомогу спортовим таборам, голова КП Ради пл. сен. Ігор Сохан, голова оселі пл. сен. Андрій Ластовецький та голова Крайової Таборової Комісії пл.сен. Роман Воронка.

Цьогорічний табір присвячений пам'яті Т. (Дозя) Охримовича, члена Загону „Червона Калина", який згинув у польській в'язниці як член ОУН.

Заслужений...
(Закінчення зі ст. 3)

на важливу ролю священика в сучасному суспільстві та підкреслив заслуги о. Маріяна для нашої парафії та для цілої Церкви.

Після Служби Божої відбувся в парафіяльній авдиторії бенкет з участю Владики Інокентія, тутешніх і позамісцевих священиків, родини Ювілята, яка прибула з Торонто на ці святкування, представників наших громадських установ та багатьох парафіян і гостей. Організацію і провід усіх цих ювілейних врочистостей перебрало на себе молоде покоління, яке згуртовується у Братстві молоді свв. Бориса і Гліба.

Бенкетною програмою кермували о. Мирон Панчук, колишній член і голова Братства, та А. Пілецька, активна діячка Братства. Прочитано привіти від Блаженнішого Патріярха Йосифа та через важку недугу неприсутнього о. протопресвітера Ф. Білецького, настоятеля українського православного катедрального собору.

Після молитва виголосив вступне слово д-р О. Фаріо, член Президії Парафіяльної ради та колишній довголітній головний радний, який дуже вміло подав характеристику отця Ювілята на тлі його парафіяльної діяльности.

Головну доповідь виголосив перший радний д-р А. Гасцький, в якій пов'язав діяльність нашого отця настоятеля із працею нашого галицького духовенства над відродженням Церкви і народу. Отця Ювілята привітав також настоятель української православної парафії св. Андрея Первозванного, о. Анатоль Ситник, вказав на всі труднощі і привілеї священичого стану та побажав о. Маріянові дальших великих успіхів. Давній приятель о. Маріяна та його батьків о. Лев Білос, парох української католицької парафії в Палетайні, розповів нам, як він перший раз стрінув о. Маріяна як семилітнього хлопчину.

Була там також коротка мистецька частина. О. Мудра продеклямувала свій вірш у честь о. Ювілята, написаний спеціяльно з цієї нагоди. Відомий наш співак д-р І. Рудавський чарував усіх присутніх своїм співом, виконавши низку народних пісень при фортепіяновому супроводі д-ра В. Кассараби. Важко вичислити всі привіти і дарунки любови, які одержав отець Ювілят. Згадаю тільки, що від парафії передано отцеві твір В. Барки „Свідок", годинник і кольоровий телевізор, а від п'ятьох молодих священиків, випускників Філії УКУ, вручено отцеві „стерео, гайфай" патефон.

Про смачний обід подбали наші працьовиті пані з Сестрицтва Покрова Пресв. Богородиці, а при столах услуговували члени Братства Молоді.

При кінці бенкету промовив наш дорогий Владика Інокентій, який наголосив важливі священичі прикмети о. Ювілята та побажав йому нових успіхів та нових промоцій для добра нашої церкви.

У заключному слові о. митрофорний протоієрей Маріян Бутрінський щиро подякував організаторам цього свята та всім учасникам за їхній труд, за привіти і подарунки та підкреслив, що тільки при співпраці всіх парафіян осягнено всі наші великі здобутки, бо співпраця є запорукою нашого дальшого розвитку.

Молитвою закінчено ці ювілейні святкування, а кожний з нас це від себе подякував Господеві за такого визначного і заслуженого українського священика, яким є о. митрат М. Бутрінський.

Євген Іванків.